

21.12.2020

EOAK/7333/2020

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Pasi Pölönen

Esittelijä: Vanhempi oikeusasiamiehensihteeri Kristian Holman

**LAUSUNTO: EHDOTUS HALLITUKSEN ESITYKSEKSI EDUSKUNNALLE LAIKSI
PUOLUSTUSVOIMIEN VIRKA-AVUSTA POLIISILLE SEKÄ ERÄIKSI SIIHEN
LIITTYVIKSI LAEIKSI**

Sisäministeriö on pyytänyt lausuntoa työryhmän mietinnöstä, joka sisältää luonnoksen hallituksen esitykseksi laiksi Puolustusvoimien virka-avusta poliisille sekä eräksi siihen liittyviksi laeiksi.

Keskeisin tavoite on ajantasaistaa toimivaltuussäätelyä, joka koskee puolustusvoimien voimankäyttöä sisältävän virka-avun antamista poliisille. Turvallisuusympäristön muutoksen johdosta on ilmennyt tarve tarkastella uudelleen vuonna 2005 voimaan tulleita säännöksiä puolustusvoimien virka-avusta poliisille ja niiden soveltuvuutta mahdollisten uhkaavien tilanteiden torjumiseksi.

Mietintö sisältää ehdotuksen uudeksi laiksi Puolustusvoimien virka-avusta poliisille, jolla kumottaisiin voimassa oleva samanniminen laki. Uuden lain säätämistä on pidetty perusteltuna ottaen huomioon, että ehdotetut muutokset kohdistuvat laajasti virka-apusäätelyn kokonaisuuteen. Virka-avun peruslähtökohtia ei kuitenkaan muutettaisi. Kyse olisi edelleen poliisille kuuluvien tehtävien suorittamisesta poliisijohtoisesti, eikä säätelyllä luotaisi Puolustusvoimille itsenäisiä toimivaltuuksia tai tehtäviä. Esityksen lakiehdotuksissa ei myöskään laajennettaisi poliisin oikeutta voimakeinojen käyttöön siitä, miten se poliisilain perusteella muutoinkin määräytyy.

Työryhmä on tarkastellut työssään erityisesti eräiden terrorismirikosten sekä niihin vaikutuksiltaan rinnastuvien rikosten ennalta estämiseksi ja keskeyttämiseksi tarvittavaa ns. vaativaa virka-apua ja sen edellytyksiä sekä tällaisen virka-avun pyytämistä ja antamista koskevaa päätöksentekomenettelyä. Työryhmän mietintö sisältää kaksi vaihtoehtoista säätelyehdotusta (9 §) vaativaan virka-apuun sovellettavasta päätöksentekomenettelystä. Lausunnonantajia pyydetään esittämään arvioita molemmista ehdotetuista menettelyistä.

Totean lausuntonani kunnioittaen seuraavan.

Totean ensinnäkin yleisesti pitäväni poliisin toimintakyvyn vahvistamista uhkatilanteisiin ja lainsäädännön mahdollistamista nopeaan reagointiin tällaisiin tilanteisiin kannatettavana.

Esitysluonnoksen mukaan virka-aputehtävien määrä vaikuttaa vuonna 2019 annetun virka-avun lukumäärän perusteella (87) olevan

nousussa eivätkä nousua selitä pelkästään Suomen EU-puheenjohtajuuskauden turvallisuusjärjestelyt (s. 6).

Pidän ensisijaisesti tärkeänä huolehtia siitä, että poliisi voi mahdollisimman hyvin hoitaa tehtävänsä turvautumatta virka-apuun. Poliisin toimintakyky ja resurssit eivät saa olla niin ohuet, että kynnys virka-avun pyytämiseen poliisitehtävistä suoriutumiseksi ainakaan entuudestaan madaltuisi, vaikka sinällään aseellista voimankäyttöä sisältävää virka-apua poliisi ei olekaan useampaan vuoteen joutunut pyytämään.

Seuraavassa esitän eräitä säädöskohtaisia huomioita.

1 § Lain tarkoitus

Lain tavoitesäännöksen osalta ei ole huomautettavaa.

2 § Virka-avun edellytykset

Säännöksen 2 momentin 4 kohdan (henkilön tai omaisuuden tilapäinen suojaaminen) yksityiskohtaisten perusteluiden mukaan tässä tarkoituksessa annettava virka-apu olisi esimerkiksi turvapaikanhakijoiden äkillisen maahantulon järjestelytehtäviin kuuluvat järjestelykeskusten perustamisen ja ylläpitämisen tukitehtävät. Näkemykseni mukaan säännöksessä käytetty ilmaisu ”henkilön tai omaisuuden tilapäinen suojaaminen” ei vaadittavalla tarkkuudella kuvaa sellaista tilannetta kuin mitä perusteluissa (s. 37) mainitut ”tukitehtävät” saattaisivat olla. Tiedossani on, että perusteluissakin mainitussa virka-avun antamiselle Torniossa vuonna 2015 asevelvolliset tarkastivat järjestelykeskuksiin saapuvien turvapaikanhakijoiden laukkuja ja muita kantamuksia turvatarkastuksissa (ks. tarkemmin eduskunnan oikeusasiamiehen ratkaisu 15.1.2018, dnro 5416/2/15).

Säännöksen 2 momentin 6 kohdan (suuren tapahtuman tai yleisötilaisuuden suojaaminen) yksityiskohtaisista perusteluista tulisi mielestäni selkeämmin ilmetä, että virka-apua ei ole mahdollista antaa mielenosoituksiin, jos näin on tarkoitettu. Kyse on periaatteellisestikin tärkeästä kysymyksestä eli siitä, voidaanko Puolustusvoimia käyttää mielenosoitusten hallintaan. Kannanoton tulisi olla hyvin selkeä.

Sinällään säännöksen perusteluista ilmenee yleisötilaisuudella tarkoitettavan kokoontumislain (530/1999) 2 §:n 3 momentissa määriteltyä yleisötilaisuutta sekä se, että kohdan tarkoittamia suuria tapahtumia eivät sen sijaan olisi esimerkiksi kokoontumislaissa tarkoitettut yleiset kokoukset eli mielenosoitukset (s. 38). Säännöksen muissakaan kohdissa, kuten esim. 10 kohtaa koskevissa yksityiskohtaisissa perusteluissa ei mainita mielenosoitusta virka-avun kohteena.

Lisäksi säännöksen 2 momentin 8 kohdan (kansainvälistä erityissuojelua nauttivan henkilön vierailun suojaaminen) osalta olisin pitänyt perusteluna jonkinlaista toimivaltuuskysymysten vertailua ja rajanvetoa puolustusvoimista annetun lain 18 a §:ssä tarkoitettuihin puolustusvoimien turvaamistehtäviin. Mahdollista lienee, että jäljempässä laissa mainittu turvaamistehtävän suorittaja (turvamies,

henkilösuojaustehtävä) voi olla myös virka-avun antaja poliisin vastuulla olevassa henkilösuojaustehtävässä.

3 § Virka-aputehtävissä noudatettavat periaatteet

Pidän perusteltuna, että virka-aputehtävissä noudatettavien periaatteiden osalta on erikseen viitattu poliisilakiin, koska poliisilain säännökset eivät suoraan sovellu virka-apuosastoon, joskaan periaateluettelo ei ole tyhjentävä sisältäen vain keskeisimmät virka-aputehtävässä sovellettavaksi tulevat periaatteet.

Kun virka-apua voivat olla antamassa myös asevelvolliset varusmiehet, pidän tärkeänä, että heidät perehdytetään näiden periaatteiden sisältöön.

4 § Suunnittelu ja varautuminen virka-aputehtävässä

Säännös koskee poliisin ja Puolustusvoimien yhteistoimintaa, jolla edesautettaisiin virka-aputehtävien sujuvaa hoitamista.

Korostan tältä osin, että käsitykseni mukaan virka-aputehtävässä noudatettavat periaatteet, erityisesti suhteellisuusperiaate, soveltunevat myös tässä säännöksessä tarkoitettuun suunnitteluun ja varautumiseen. Sinällään minulla ei ole säännöksen sisällön osalta huomautettavaa ja kuten säännöstä koskevista yksityiskohtaisista perusteluista ilmenee, viranomaisten varautuminen on Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen mukaan yksi merkittävimmistä oikeusturvan takaajista (s. 42).

5 § Virka-apupyynnö

Säännös koskee virka-apupyynnön sisältövaatimuksia.

Säännöksen mukaan virka-apupyynnö on yksilöitävä. Säännöksestä ei kuitenkaan ilmene, tulisiko pyynnö esittää kirjallisessa muodossa vai voidaanko se esittää suullisestikin.

Jäljempänä 6 §:ssä tarkoitetun virka-avun antamista koskevassa säännöstä koskevissa yksityiskohtaisissa perusteluissa (s. 47) on todettu, että ”virka-avun pyytämistä ja antamista koskeva menettely on hallinnollista ja siihen sovelletaan lähtökohtaisesti hallintolain säännöksiä. Virka-avun antamista koskevan päätöksen sisältövaatimuksista ei katsottu olevan tarpeen säätää virka-apulaissa nimenomaisesti, koska hallintopäätöstä koskevista vaatimuksista säädetään hallintolain 9 luvussa, joka koskee asian ratkaisemista. Näin ollen virka-avun antamista koskeva päätös tulisi lähtökohtaisesti antaa kirjallisesti. Päätös voidaan kuitenkin antaa suullisesti, jos se on välttämätöntä asian kiireellisyyden vuoksi. Päätöksestä tulisi käydä ilmi pyynnön johdosta tehty ratkaisu virka-avun antamisesta, virka-avun sisällöstä sekä päätöksen perustelut, voimassaoloaika ja sovelletut säännökset”.

Erityisesti tapahtumien mahdollisen jälkikäteisen selvittämisen ja valvonnan kannalta eri toimenpiteiden dokumentoinnilla on tärkeä

merkitys. Jos pyyntö tai pyynnön johdosta tehty päätös on esitetty suullisesti, tällöinkin ne tulisi dokumentoida tai tallentaa luotettavalla tavalla.

Totean myös, että virka-apupyynnön esittäjä sekä sen antamisesta päättävä virkamies tulisi kyetä yksilöimään jälkikäteen. Pidän laillisuusvalvonnan toteutumisen riittämättömänä, että nämä tahot yksilöitäisiin vain esim. laitos- tai virastotasolla.

6 § Virka-avun sisältö ja virka-avun antamisesta päättäminen

Pykälässä olisi säännökset virka-avun sisällöstä sekä virka-avun pyytämistä ja antamista koskevasta päätöksenteosta ja päätöksentekoon toimivaltaisista viranomaisista.

Totean säännöksen olevan vaikeaselkoinen ja moniaineksinen. Näkemykseni mukaan virka-avun sisältö (puolustusvoimien henkilöstön ja välineistön käyttö) kuten muut 1 momentissa tarkoitetut virka-avun sisältöä selittävät seikat olisi tarkoituksenmukaisinta olla lain alussa omassa määritelmässä koskevassa säännöksessään. Tässä samassa yhteydessä olisi voitu myös määritellä jäljempänä 7 §:ssä tarkoitetun vaativan virka-avun sisältö.

Lisäksi yhtenä virka-avun antamisen muotona olisi saattanut tulla kyseeseen myös aseeton virka-apu, mitä tässä esityksessä ei ole erikseen käsitelty tai määritelty – nyt säännöksessä todetaan vain, että virka-apu voi lisäksi sisältää enintään sotilaan henkilökohtaisen aseistuksen käyttöä ja toisaalta ehdotetussa 10 §:ssä mainitaan muut kuin aseiden käyttöä edellyttävät virka-aputehtävät.

Nyt esitetyssä muodossa ehdotetut 6 ja 7 §:t tuntuvat epä johdonmukaisilta, kun ensin mainitussa määritellään tavanomaisen virka-avun sisältöä ja sen pyytämistä ja antamista päättämistä, kun taas 7 §:ssä määritellään vaativan virka-avun sisältö ja sen edellytyksistä, joiden täytyessä virka-apua voidaan antaa kuitenkin päätöksenteon ollessa erillisenä säännöksenään 9 §:ssä.

Esityksessä ei ole myöskään käsitelty menettelyä virka-apua pyydetessä ja sen antamisesta päätettäessä silloin, jos virka-avun tarve tai pyydetyn virka-avun luonne merkittävästi muuttuu kesken virka-aputehtävän. Epäselväksi jää, edellyttääkö tällainen tapahtumankulku uuden virka-apupyynnön tekemistä ja miten pyytäminen ja päätöksenteko tällaisessa tilanteessa järjestettäisiin.

7 § Vaativa virka-apu

Pykälässä määriteltäisiin vaativan virka-avun sisältö sekä edellytykset, joiden ollessa käsillä päätös virka-avun antamisesta voidaan tehdä. Vaativalla virka-avulla tarkoitetaan ehdotettavassa laissa Puolustusvoimien sellaista aseellista virka-apua, jossa voitaisiin erikseen säädettyin edellytyksin käyttää sotilaan henkilökohtaisen aseistuksen lisäksi sitä voimakkaampaa sellaista aseistusta, joka soveltuisi kyseessä olevan poliisitehtävän suorittamiseen.

Pykälässä säädetään niistä edellytyksistä, joiden täytyessä vaativaa virka-apua voidaan päättää antaa. Kuten nykyisinkin, vaativaa virka-apua voitaisiin antaa tiettyjen vakavien terrorismirikosten estämiseksi tai keskeyttämiseksi. Kyseessä tulisi olla rikoslain 34 a luvun 1 §:n 1 momentin 2, 3 ja 5–8 kohdassa tai 2 momentissa tarkoitettu terrorismirikos, joka vaarantaisi vakavasti suuren ihmismäärän henkeä tai terveyttä. Vaaran vakavuudella tarkoitetaan sitä, että todennäköisyys hengen menettämiseksi tai terveyden vakavalle vahingoittumiselle on suuri.

Esityksen mukaan poiketen voimassa olevan virka-apulain sääntelystä vaativaa virka-apua voitaisiin edellä mainittujen vakavien terrorismirikosten lisäksi päättää antaa myös eräiden muiden, terrorismirikoksiin vaikutuksiltaan rinnastuvien rikosten estämiseksi ja keskeyttämiseksi. Kyseeseen tulisivat erityisesti sellaiset vakavat henkeen tai terveyteen kohdistuvat [yleisvaaralliset] rikokset, joiden osalta teon alkaessa tai kuluessa ei pystyttäisi määrittelemään, onko tekijällä teollaan terroristista tarkoitusta. Erityyppisten joukkosurmien taustalla Suomessa on käytännössä lähes aina ollut motiivina jokin muu asia kuin terroristinen tarkoitus. Tällaisia tekoja voivat olla esimerkiksi joukkoampumistilanteet tai räjähteillä toteutetut joukkosurmat tai niiden yritykset. Myös mahdollisesti usean ihmisen hengelle ja terveydelle vaaraa aiheuttavien, vakavien kaappaus- tai panttivankitilanteiden motiivina voi usein olla jokin muu kuin terroristinen tarkoitus, esimerkiksi taloudellisen hyödyn tavoittelu.

Nähdäkseni esitetyn pykälän 1 momentin 1 kohdassa vaativan virka-apun antaminen on rajattu koskemaan sellaisia rikoslain 34 a luvussa tarkoitettuja vakavia tekoja, joiden välitön estäminen tai keskeyttäminen on välttämätöntä suuren ihmismäärän hengen tai terveyden suojelemiseksi, eikä tekoa ole mahdollista estää tai keskeyttää sotilaan henkilökohtaisen aseistuksen lisäksi sitä voimakkaampaa poliisitehtävän suorittamiseksi soveltuvaa aseistusta lievemmillä keinoilla. Tämä noudattaa eduskunnan perustuslakivaliokunnan linjausta (ks. PeVL 10/2005 vp).

Esitetyn säännöksen 1 momentin 2 kohdan tarkoittamat vakavat rikokset on täsmennetty pykälässä viittaamalla niitä koskeviin rikoslain lukiin ja rajaamalla kyseeseen tulevat rikokset sellaisiin, joista säädetty ankaran rangaistus on vähintään neljä vuotta vankeutta. Selvää on, ettei virka-apua pyydetäessä ja siitä antamisesta päätettäessä voi olla vielä täyttä varmuutta kyseeseen tulevasta rikoksesta eikä varsinkaan kyseeseen tulevan rikoksen rinnastumisesta vaikutuksiltaan 1 kohdassa tarkoitettuihin terroristitekoihin.

Muutoin minulla ei ole säännöksen osalta edellä 6 §:n kohdalla esittämiä huomioden lisäksi muuta huomautettavaa.

8 § Vaativa virka-apu kansainvälistä suojelua nauttivan henkilön vierailun suojaamiseksi

Minulla ei ole tältä osin huomautettavaa.

9 § Päätöksenteko vaativasta virka-avusta

Pykälä sisältää säännöksen päätöksentekomenettelystä 7 ja 8 §:ssä tarkoitetun virka-avun pyytämiseksi. Mietintö sisältää kaksi vaihtoehtoisia sääntelyehdotusta (9 §) vaativaan virka-apuun sovellettavasta päätöksentekomenettelystä.

Ensimmäisessä vaihtoehdossa (A) pääsääntönä ns. keskikategorian aseistuksen käyttöä sisältävän vaativan virka-avun osalta olisi päätöksenteko keskusvirastotasolla eli operatiivisen hallinnon ylimmällä tasolla kaikissa tilanteissa riippumatta tilanteen kiireellisyydestä. Mallin etuna olisi operatiivisessa hallinnossa oleva toiminnallinen substanssi-osaaminen sekä toimivien ja vakiintuneiden päivystysjärjestelyjen sekä lyhyemmän päätöksentekoketjun mahdollistama nopea päätöksentekokyky. Kyseinen menettely olisi sovellettavuudeltaan selkeä ja tukisi vahvasti lain tavoitteena olevaa aikaikkunan tiivistämistä. Mallissa parlamentaarinen vastuu toteutuisi kuitenkin heikommin, vaikka valtioneuvostolla olisikin jälkikäteinen kontrolli tehtyihin virka-apupäätöksiin.

Toisessa vaihtoehdossa (B) pääsääntönä ns. keskikategorian aseistusta sisältävän vaativan virka-avun osalta olisi päätöksenteko ministeriötasolla. Tässä vaihtoehdossa keskusvirastotasoinen päätöksenteko olisi mahdollista ainoastaan sellaisissa tilanteissa, joissa on ilmeistä, ettei virka-apupyyntöä ehdittäisi tilanteen ennakoimattomuuden tai äkillisyyden vuoksi käsitellä ministeriöissä ihmisten henkeä tai terveyttä välittömästi ja vakavasti vaarantamatta. Tässäkin mallissa virka-apupäätökset tulisi aina viipymättä alistaa jälkikäteen valtioneuvostolle päätettäväksi sen yleisistunnossa. Mallissa valtioneuvostotason päätöksentekomenettely säilyisi selkeänä pääsääntönä vaativan virka-avun osalta, jolloin sen vahvuutena olisi parempi parlamentaarinen vastuukate. Poliittisen päätöksenteon on katsottu olevan tarpeen myös siksi, että lakiehdotuksessa vaativan virka-avun edellytyksiä ehdotetaan väljennettäväksi jonkin verran ja vaativaa virka-apua voitaisiin antaa eräiden muidenkin rikosten kuin terrorismirikosten estämiseksi. Toiminnalliselta kannalta arvioituna malli ei ole päätöksenteon kannalta yhtä nopea, sillä päätöksentekoketjussa on enemmän toimijoita (keskusvirastojen lisäksi sisä- ja puolustusministeriöt), joskin ennakoimattomissa kiiretilanteissa päätös voitaisiin tehdä keskusvirastotasolla. Tilanteen ennakoimattomuuteen ja ilmeiseen kiireeseen liittyvien soveltamisedellytysten on tosin arvioitu voivan olla lainsoveltajan kannalta jossain tapauksissa epäselviä. Käytännön hankaluutena voi mallissa olla se, kuinka valtioneuvoston ulkopuoliset toimijat (Poliisihallitus ja pääesikunta) pystyvät arviomaan kiiretilanteessa sitä, kuinka nopeasti ministeriössä on valmius tehdä virka-apupäätös.

Omalta osaltani en katso päätöksentekovaihtoehtojen välillä olevan laillisuusvalvonnan näkökulmasta olennaisia eroja. Oikeusasiamiehen tehtävänä ei lähtökohtaisesti sinänsä ole arvioida etukäteisesti eri toimintaorganisaatiomallien vaihtoehtoja. Totean kuitenkin omasta näkökulmastani, että edellytyksenä molemmille on toiminnan ja sen vaiheiden tarkka dokumentointi.

Sinällään pidän mahdollisena, että virka-apua edellyttävien tilanteiden nopean synnyn ja etenemisen näkökulmasta edellä esitetty vaihtoehto A saattaisi tältä osin olla enemmän käytännön tarpeita vastaava. Myös se, kuinka raskasta varallaolokoneistoa ylläpidetään hyvin vaativaa virka-apua edellyttävien tilanteiden varalle, voisi myös perustella A-vaihtoehtoa.

10 § Virka-apuosasto

Ehdotetussa pykälässä säädetään virka-apuosaston määritelmästä sekä rajattaisiin eri henkilöstöryhmiin kuuluvien mahdollisuutta osallistua tietyntyyppisiin virka-aputehtäviin.

Säännöksen perusteella lienee tehtävissä johtopäätös, että päättävalta kulloiseenkin virka-aputehtävään määrättävällä osastolla sen vahvuuden ja sen käyttämän kaluston osalta on lähtökohtaisesti Puolustusvoimilla. Joissain tapauksissa saattaa näet ilmetä tilanne, jossa poliisin ja puolustusvoimien näkemykset tarvittavan virka-apuosaston koosta ja varustuksesta eivät ole yhtenevät.

Muilta osin minulla ei ole huomautettavaa.

11 § Virka-aputehtävän johtaminen

Pykälässä säädetään virka-aputehtävän johtamiseen kohdistuvista vaatimuksista, jotka vastaisivat sisällöllisesti pitkälti voimassaolevan virka-apulain 5 a §:n säännöksiä. Pykälän 3 momentti sisältäisi uuden säännöksen vaativassa virka-avussa tilannetta johtavaa poliisimiestä koskevista vaatimuksista. Säännöksen mukaan tilannetta johtavalla poliisimiehellä tulisi olla riittävä perehtyneisyys virka-aputehtävässä käytettäviin Puolustusvoimien voimankäyttövälineisiin ja niiden toimintatapoihin.

Pidän tärkeänä, että kulloisenkin virka-aputilanteen johtosuhteet ja niissä tapahtuvat muutokset tulevat asianmukaisesti dokumentoiduiksi tilanteen aikana ja kestäessä. Samoin pidän tärkeänä, että poliisihallinnosta löytyy tällaisia poliisimiehiä, joilla on edellytetty perehtyneisyys puolustusvoimien aseiden toimintaperiaatteisiin, käyttötarkoituksiin ja vaikutuksiin.

12 § Virka-apuosastoon kuuluvan valtuudet

Pykälässä säädetään virka-apuosastoon kuuluvan ammattisotilaan sekä muun virka-apuosastoon kuuluvan henkilön toimivaltuuksista virka-aputehtävää suoritettaessa. Virka-apuosastoon kuuluvat henkilöt on jaettu kahteen kategoriaan ("virka-apuosastoon kuuluva ammattisotilas", "virka-apuosastoon kuuluva muu kuin ammattisotilas").

Kun virka-apuosasto toimii sen kokoonpanosta riippumatta poliisin ohjauksessa, pidän tärkeänä, että virka-apuosaston toimivallan rajoitukset ilmaistaan selkeästi poliisille. Tämä on perusteltua tehdä mahdollisimman aikaisessa vaiheessa, tarkoituksenmukaisimmin virka-avun antamisesta päätettäessä. Mielestäni toimivaltuuksien rajojen selkeä

ilmaiseminen on merkityksellistä erityisesti asevelvollisuuslain 78 §:n 1 momentin näkökulmasta, jossa säädetään asevelvollisen määräämisestä virka-aputehtävän suorittamiseen sekä rajataan asevelvollisten osallistumisen ulkopuolelle tietyt vaaralliset tehtävät.

13 § Poliisin päätöksenteko voimakeinojen käyttämisestä virka-aputilanteessa

Ehdotetussa pykälässä säädetään poliisin päätöksenteosta voimakeinojen käytön osalta virka-aputilanteessa sekä virka-avussa käytettävien voimakeinojen, mukaan lukien aseistuksen, käytön rajoista. Pykälässä yhdistetään voimassa olevan virka-apulain 4 §:n 2 momentin välttämättömyysvaatimus, 4 momentin voimakeinojen puolustettavuuden arviointi ja poliisin johtamisvastuu sekä 6 §:ssä olevat hätävarjelusäännökset yhteen pykälään. Ehdotetun pykälän suurin muutos verrattuna nykytilaan olisi ehdotettu lisäys (4 momentti) mahdollisuudesta käyttää Puolustusvoimien aseistusta esteen poistamiseksi tärkeän ja kiireellisen tehtävän suorittamiseksi.

Mielestäni esteen poistamista koskeva sääntely vaikuttaa jossakin määrin "irraliselta" säännökseen muuhun sisältöön nähden. Nähdäkseni tulisikin harkita, olisiko esteen poistamisesta perusteltua säätää omassa pykälässään, varsinkin kun se voi tulla kyseeseen niin tavanomaisena virka-apuna kuin vaativana virka-apuna tai niihin liittyvänä oheistoimintona.

14 § Virka-avun kustannukset

Minulla ei ole tältä osin huomautettavaa.

14 § Vahingonkorvaus

Minulla ei ole tältä osin huomautettavaa.

16 § Voimaantulo

Ei huomautettavaa.